

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789779264/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

broder havde alt i flere år været i huset hos min moders søster (hende som flygtede med fra Frankfurt og nu var gift og etableret i Strubbekøbing på Falster). Min ældste søster stod i begreb med at gifte sig med en kopist i det daværende rentekammer. To børn havde mine forældre mistet ved døden. Der var altså kun os to yngste børn tilbage i hjemmet. Der nye bolig, vi drog ind i, var så slet og ubehagelig som muligt. En scene i dette usle hjem står endnu levende for min fantasi. Min ældste søster, der, så ung hun var, i fuldt mål havde delt mine forældres modgang og sorger, blev en dag pyntet som brud. Jeg stod med opspilede øjne og betragtede den blomstrende pige med den grønne myrtekrans på det glinsende hår og den simple, hvide, klare kjole, der så smukt klædte hendes høje, slanke figur. »Nu er du jo ganske færdig,« sagde jeg, idet jeg ikke vovede at røre ved hende af frygt for at krølle den pæne kjole. »Ak nej,« svarede hun med tårer i øjnene, »jeg mangler knappenåle for at blive ganske færdig, men moder siger, at hun ikke kan give mig et par skilling dertil; jeg må altså vente, til min kæreste kommer for at afhente mig.« Kort efter kom brudgommen kørende for at afhente hende, gav med god mine et par skilling til knappenåle og kørte så bort med sin brud, for hvis påklædning han naturligvis havde måttet sørge fra top til tå. Det var et fuldkomment inklinationsparti fra begges sider, så de steg i vognen med glade ansigter. Vi andre i hjemmet mærkede ikke til nogen som helst fest, ingen af os var med i kirken. Efter vielsen kørte brud og brudgom hjem til hans forældre, der førte et sirligt hus, men ikke med den bedste mine modtog den fattige og simple svigerdatter, som de dog forresten var gode og hjælpsomme imod. Min søsters nye lille hjem, som svigerforældrene havde møbleret, forekom mig som et himmerige; jeg syntes, at alt var pragtfuldt og herligt der. Siden har jeg indset, at hele pragten bestod i renlighed og hyggelighed. Et årstid efter fik min søster en lille datter, og fra den tid af udgjorde dette hjem og især det lille barn min eneste glæde.

Ved vor nye bolig i Hvælvingen lå en lille plads tæt ved Nicolai Tårn, som af alle børn i nabolaget blev benyttet til legeplads. Amalie og jeg blandede os ofte i disse lege, jeg dog mest som tilskuer, thi jeg havde intet talent til at lege med andre børn, hvorfor jeg gerne stod tilovers og som en fremmed imellem dem.